

Д. Д.

Витаминитѣ

Единъ пжтешественикъ, който се завърналъ преди нѣколко години отъ Африка, разказва, какъ се сприятелилъ съ една маймуна, и какъ я уловилъ, като ѝ далъ едно твърдо варено яйце. Пжтешественикътъ останалъ много изненаданъ, като видѣлъ, че животното обѣлило черупката на яйцето (макаръ, че то никога не е употребявало подобна храна), хвърлило бѣлтъка и изяло само желтъка. Тая малка загадка пжтешественикътъ успѣлъ да разреши, едва следъ като се завърналъ между културния свѣтъ, гдето разбралъ за сществуването на *витаминитѣ*. Тѣ били открити, когато той отсжтствувалъ. Разбралъ той, че въ бѣлтъка нѣма, а въ желтъка има витамини. Маймуната, следователно, е разбрала инстинктивно това, което ученитѣ дълги години подъ редъ се старали да откриятъ.

Тая история е, може би, малко преувеличена. Но въ нея има нѣщо вѣрно. Знае се, че плѣховетѣ въ лабораториитѣ могатъ да разбиратъ, коя храна е безъ витамини и въ коя има витамини, като предпочитатъ последната. Какъ узнаватъ това? Предполага се, че когато животното се чувствува болно, то самото дири такава храна, която може да подобри неговото здраве.

Днесъ, когато медицината съ всички сръдства ни препоржчва да употребяваме повече витамини, невѣрницитѣ иматъ право да запитатъ: какво ли сж правила нашитѣ прадѣди, които не сж знаели за сществуването на тия чудни вещества? Човѣчеството, което иска да яде и да живѣе, дали може да чака ученитѣ да го научатъ, какъ да се храни?